

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2546/2022
13.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Љупковић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Хајдук Вељко“ Зајечар, коју заступа Градско правобранилаштво Зајечар, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2361/22 од 24.05.2022. године, у седници одржаној 13.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2361/22 од 24.05.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2361/22 од 24.05.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 180/21 од 24.03.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му за период од 01.02.2018. године до 01.02.2021. године, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада исплати износ од 225.082,71 динар са законском затезном каматом на појединачне месечне износе од доспелости сваког појединог износа до исплате, како је то одређено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му за период од 01.02.2018. године до 01.02.2021. године на име накнаде трошкова за коришћење годишњег одмора исплати износ од 124.272,25 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе почев од доспелости сваког појединог износа до исплате, како је то одређено у том ставу изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 36.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2361/22 од 24.05.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној примени члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, као ни потреба новог тумачења права, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите и начин пресуђења. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова о одбијању тужбеног захтева у складу су са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2022. године и постојећом судском праксом Врховног касационог суда у тумачењу и примени релевантог материјалног права, а код утврђења да је тужиоцу, који је запослен у јавној служби (основна школа), исплаћивана плата у чијем коефицијенту је садржана накнада трошкова за исхрану у току рада (топли оброк) и регрес за коришћење годишњег одмора, у смислу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 34/01...21/16), како су то правилно закључили и нижестепени судови. Одлуке на које се ревидент позива, с намером да поткрепи тврдњу о постојању различитих судских одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају, донете су пре усвајања закључка Врховног касационог суда на седници одржаној 05.07.2022. године.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој правној ствари прихвати одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, па је на основу члана 404. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћених додатка на плату поднета је 22.02.2021. године, а вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде је 349.354,96 динара, који износ очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић